

skulde blive en Slags Onkel for hendes Børn og holde dem i Haanden. Et saadant Hvepsebol var hendes Hjerte, at hun nu var nær ved at ønske, det var blevet til Alvor med den Rejse til Avstralien, og at Veninden og hele Familjen allerede var paa Vej derover.

Da hun stod af Sporvognen paa Kongens Nytorv og skraaede over Torvet for at naa hen til Holdepladsen for Østerbrovognene, kom et Arbejdskøretøj i jævn Fart nede fra Nyhavn og krydsede hendes Vej. I det samme flammede der en Lyst op i hende til at kaste sig ned foran de store Heste og lade sig trampe ihjel under deres tunge Hove. Det hele var kun et Nu. Et vildt og blodigt Glimt. Men i dette korte Øjeblik havde hun følt Dødens Greb som en befriende Svimmelhed.

Paa Vejen ud gennem Bredgade saae hun til sin Overraskelse, at der var tændt Lys i et Par Butikker. Tiden var løben fra hende. Og det ængstede hende lidt at tænke paa, at Karsten kunde være kommen hjem.

Han var forøvrigt trods sin Skinsyge ingenlunde selv bleven noget Dydsmønster. Deres Ægteskab var ogsaa i den Henseende et virkeligt Ideal-Ægteskab. Det næsten trøstede hende nu at mindes en Aften i Teatret i Milano, da Døren til Sidelogen blev aabnet for en høj, dybt nedringet og bararmet Messalina i